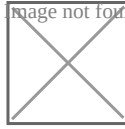

Γέρων Γαβριήλ ο Καυσοκαλυβίτης (1916-2010)

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Η ζωή της πλειοψηφίας των αγιορειτών πατέρων, όπως και όλων των Αγίων, συνιστά εξάπαντος ένα αφανές, τεράστιο, ακατάληπτο και άρρητο μυστήριο, ένα *μυστικό γεγονός*. Ο Θεός επιτρέπει ενίοτε να αποκαλύπτονται τα ύψη, οι αρετές και τα θαυμαστά της αγιότητας των μεγάλων αυτών αγωνιστών του Πνεύματος, που πέταξαν τα πάντα από πάνω τους «ίνα Χριστόν κερδήσωσι» (Φιλ. 3:8). Και τούτο, προς δόξαν των τέκνων Του (Α' Βασ. 2:30) και για πνευματική ωφέλεια και ενίσχυση των υπολοίπων αδελφών Του εν Εκκλησία. Οι εραστές αυτοί του Ιησού, οι ήρωες του Παρακλήτου, στην άορατη μάχη τους κατά του αρχεκάκου όφεως, φτάνουν στα ακρότατα όρια της υψοποιού ταπεινώσεως και αποφεύγουν την πρόσκαιρη και μάταιη δόξα των εγκοσμίων, επιθυμούν δε και την μετά θάνατον αφάνεια και αδοξία, πλήρεις όντες της άκτιστης δόξης και «εκστατικής» ευτυχίας, που βιώνουν στους κόλπους της Τριαδικής Θεότητας.

Οι μέρες μας, εντούτοις, μεστές αμαρτίας και *ψηλαφητού πνευματικού σκότους*, πεινούν και διψούν για το αυθεντικό, το γνήσιο, το θεϊκό. Όχι για λόγια και ξύλινα κηρύγματα, μα για παράδειγμα και έργα. Όταν αναλογιστούμε το υπογραμμισμένο με έμφαση από τον όσιο Πορφύριο (+1991) γεγονός της παρουσίας κατά τα εφηβικά του χρόνια στα Καυσοκαλύβια περί των διακοσίων ηγιασμένων μορφών, κεκοσμημένων με αγιοπνευματικά χαρίσματα, αρχίζουμε κάπως να διαισθανόμαστε την τραγική γεωμετρική πρόοδο της απιστίας, του κακού και του ραγδαίου αποχριστιανισμού των καιρών μας.

[Ο παπα Χριστοδουλος με το γερο Γαβριηλ](#)

Image not found or type unknown

Ο παπα Χριστοδουλος με το γερο Γαβριηλ

Ο έτερος μεγάλος των ημερών μας, ο γέρων Παΐσιος ο αγιορείτης (+1994), έδωσε μια χαρακτηριστική συμβουλή σε μοναχό ζώντα σήμερα, να καταγράψει δηλαδή όσα θαυμαστά είδε και άκουσε παρά τοις συγχρόνοις Οσίοις. Όχι εξάπαντος για τη δική τους αυτοπροβολή, όσο για τη δική μας τροφή και αρωγή και παρηγοριά, ημών των πτωχών και πενήτων, των λιμωττόντων και διψώντων για την αλήθεια του Πνεύματος, για τη Χάρη του Χριστού, για την κοινωνία με τον Πατέρα.

Με αυτά στον νου ερχόμαστε, μάλλον μένουμε μέσα στο ίδιο πνευματικό Περιβόλι της Παναγίας και πιο συγκεκριμένα στον ίδιο κεχαριτωμένο κήπο των Καυσοκαλυβίων, στον οποίο άνθησε ένα ακόμη σπάνιο και ευωδιάζον φυτό του Παρακλήτου, ο γέροντας Γαβριήλ Ανδρικόπουλος. Γεννήθηκε το 1916 σε ένα χωριό έξω από τα Καλάβρυτα. Μέχρι τη στρατιωτική του θητεία δεν έχουμε κάποια ιδιαίτερη μαρτυρία για την πνευματική ζωή του – σύμφωνα πάντοτε με τη βασική μας πηγή, τον μαρτυρικό ιερομόναχο Χριστόδουλο από τη Λέρο, που σηκώνει τον σταυρό της παραπληγίας στο καροτσάκι της αναπηρίας του, δοξολογώντας αδιαλείπτως το όνομα του Κυρίου σύμφωνα με το χρυσοστομικό: «δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν. Ου γαρ παύσομαι αεί τούτο επιλέγειν επί πάσι μοι τοις συμβαίνουσι»...

Επιστρέφουμε στον μακαριστό γέροντα Γαβριήλ τον Καυσοκαλυβίτη, τον πνευματικό οδηγό του π. Χριστοδούλου. Τότε ακριβώς, στο στρατόπεδο της Κορίνθου ήταν που δέχτηκε την κλήση του Θεού μέσα από ένα υπερφυές γεγονός. Στη γενική αναμπουμπούλα που προκλήθηκε μετά από ένα βιαστικό νυχτερινό προσκλητήριο, ο μετέπειτα Καυσοκαλύβης ασκητής έπεσε και χτύπησε σοβαρά. Ο φοβισμένος και συνεσταλμένος νεοσύλλεκτος υπέμεινε καρτερικά τον πόνο του όλο το βράδυ, σέρνοντας το σώμα του μέχρι το κρεβάτι και χωρίς κανείς να έχει καταλάβει το σοβαρό του κάταγμα στο ισχίο και την αγωνία του εκείνης της νύχτας, παρά τις αρχικές εκκλήσεις του για βοήθεια μέσα στο σκοτάδι.

Το άγχος του και το γενικότερο ψυχικό άλγος αυξήθηκαν κατά τη μεταφορά του στο νοσοκομείο την επόμενη μέρα που αντιλήφθηκε την όλη κατάσταση ο υπεύθυνος αξιωματικός. Τα δυσάρεστα συναισθήματα, που βάρυναν τον ευαίσθητο ψυχισμό του αγνού αυτού νέου μέσα στην εσωτερική του μοναξιά και μετά την ανακοίνωση του επικείμενου χειρουργείου, κορυφώθηκαν μέσα στη νύχτα προ της επεμβάσεως. Τότε ήταν που άνοιξε ξαφνικά η πόρτα, περασμένα μεσάνυχτα, και μπήκε μέσα στον θάλαμο ένας καβαλάρης με το άλογό του. Τον πλησίασε, άγγιξε το πόδι του και βγήκε χωρίς να πει τίποτε. Με το ξημέρωμα η συνηθισμένη επίσκεψη άφησε άναυδο το ιατρικό προσωπικό που είχε ετοιμαστεί για την επέμβαση. Όπως διαπιστώθηκε και παρεδόθη αργότερα από τον ίδιο τον γέροντα, εκείνο το βράδυ κανείς άλλος στον θάλαμο δεν αντιλήφθηκε τη θαυμαστή

επίσκεψη του μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

Μετά την επιστροφή στη Μονάδα και την ολοκλήρωση της θητείας του, ο νεαρός Ανδρικόπουλος έφυγε για το αγιώνυμο Όρος. Τηρώντας την ασκητική παράδοση των αρχαίων και παλαιότερων αγιορειτών, δεν εξήλθε ποτέ του Άθω μέχρι την ημέρα τής εις Κύριον εκδημίας του το 2010. Αφανής, ταπεινός, άσημος, απλός μοναχός, σχεδόν έναν ολόκληρο αιώνα, στην Καλύβη του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, γειτονική εκείνης του αγίου Γεωργίου, στην οποία ασκήτεψε ο έτερος Καυσοκαλυβίτης, ο νεοφανής και μέγας Πορφύριος.

Ο π. Χριστόδουλος κατέθεσε ελάχιστες ενδεικτικές μαρτυρίες περί του κεκρυμμένου πνευματικού πλούτου του γέροντός του, καθώς οι αμύθητοι θησαυροί τέτοιων αγιασμένων μορφών διαφυλάσσονται μυστικοί, ατίμητοι και αθέατοι μέσα στη μνήμη του Θεού, που καταγράφει τα πάντα και αντιδοξάζει τους δοξάζοντάς Τον, μέσα στο Φως της αιώνιας Βασιλείας Του. Ο γέρων Γαβριήλ πήρε κάποια μέρα ξαφνικά και απροειδοποίητα τηλέφωνο τον παπα Χριστόδουλο και του είπε: «πες στους πατέρες στη Λέρο να κάνουν πολλή προσευχή. Έρχεται μεγάλος πειρασμός». Πράγματι, μετά από πολύ λίγο ξέσπασε το σκάνδαλο με τον τοπικό Επίσκοπο, τον μακαριστό Νεκτάριο Λέρου, Πάτμου και Αστυπάλαιας (+2009), το οποίο οδήγησε και στην απομάκρυνσή του, όπως τον είχε προειδοποιήσει με θαυμαστή προορατικότητα προ πολλών ετών ο πνευματικός του πατέρας γέροντας Αμφιλόχιος της Πάτμου (+1970).

Μια άλλη φορά ο π. Χριστόδουλος πήρε τηλέφωνο τον γέροντα, για να τον παρακαλέσει να προσευχηθεί για τον π. Σ. που αντιμετώπιζε σοβαρότατο πνευματικό πρόβλημα. Μετά από κάποιο διάστημα και χωρίς να τον ενημερώσει προηγουμένως ο Λεριός ιερομόναχος, μίλησαν και πάλι τηλεφωνικά. Ο αγιορείτης του είπε μόνος του αυτή τη φορά: «τώρα πια Θεόδωρος». Ο γέροντας είχε ήδη «δει» τον ιερέα που πέταξε τα ράσα και επανήλθε στην τάξη των λαϊκών.

«Γέροντα, μπορώ να σε φωνάζω όποτε σε χρειάζομαι;», ρώτησε κάποια στιγμή τον π. Γαβριήλ ο παπα Χριστόδουλος, όταν ακόμη μπορούσε να αυτοεξυπηρετείται και να τον επισκέπτεται στα Καυσοκαλύβια. Και εκείνος συγκατένευσε. Όπως συμβαίνει με όσους έχουν αποκτήσει μεγάλη παρρησία προς τον Κύριο ήδη από αυτήν τη ζωή και ως το βλέπουμε σε αρχαίους και νεότερους Αγίους – βλ. ενδεικτικά στον π. Αμφιλόχιο Μακρή και τον όσιο Πορφύριο, τον γείτονά του. Και καθώς υπογράμμισε ο ίδιος ο άγιος Πορφύριος: «όταν θα φύγω, θα είμαι πιο κοντά σας. Μετά θάνατον καταργούνται οι αποστάσεις».

Τούτο ισχύει πλέον και για τον Γερο – Γαβριήλ. Προπορεύθηκε στη θεία αιωνιότητα, εισήλθε στους Πατρικούς κόλπους, διάβηκε στην άκτιστη διάσταση.

Προσετέθη πανηγυρικώς στη χορεία των υιών του Πατρώου Φωτός, στους ηγαπημένους του Λόγου, στους εκλεκτούς του Πνεύματος. Μπορούμε, επομένως, από δω και πέρα και εμείς να τον επικαλούμαστε στις προσευχές μας, όπως το έπραττε και συνεχίζει να το κάνει, ειδικότερα τώρα, εν τη παρακλήσει της μνήμης εκείνου στις δύσκολες ώρες της ανίατης ασθενείας του, το πνευματικό του παιδί, ο θαυμαστός ως προς τη δοξολογική άρση του σταυρού του παπα Χριστόδουλος από τη Λέρο, το νησί στο οποίο κοιμήθηκε η άλλη μεγάλη των ημερών μας, η γερόντισσα Γαβριηλία Παπαγιάννη (+1992). Για τον ιερομόναχο και όλα τα προαναφερόμενα προσμαρτυρεί ο γράφων, αυτόπτης και αυτήκοος τούτων γενόμενος.

Κλείνοντας το σύντομο τούτο συναξάρι και βλέποντας τη φωτογραφία με τον υγιή ακόμη Λεριό κληρικό δίπλα στον πνευματικό του πατέρα, ανακαλούμε στη μνήμη μας το χιλιοειπωμένο, αλλ' όμως τόσο περιεκτικό και ουσιαστικό: *τιμή Αγίου, μίμησις Αγίου*. Και εκεί που πρέπει να εστιάσουμε δεν είναι τόσο στην υπερφυή διορατικότητα και προορατικότητα του πατρός, όσο στο χάρισμά του της θεία αγάπης, που έλαβε ως δώρο για την ταπείνωση και τα ασκητικά του μυστικά παλαίσματα, εξ ης απορρέουν τα ελάχιστα εκ των πολλών θαυμαστών τής εν σαρκί πολιτείας του, τα οποία επέτρεψε η Χάρη του Θεού να αποκαλυφθούν και να καταγραφούν στην πτωχή μας βιογράφησή του. Καταπώς επί λέξει αναφέρει το πνευματικό του παιδί: «πολλή αγάπη ο γέροντας, πολλή αγάπη...». Την ευχή του παπα Χριστόδουλου να έχουμε και τις πρεσβείες του οσίου Γέροντος Γαβριήλ εκ της αγιοτόκου Σκήτης των Καυσοκαλυβίων. Αμήν!